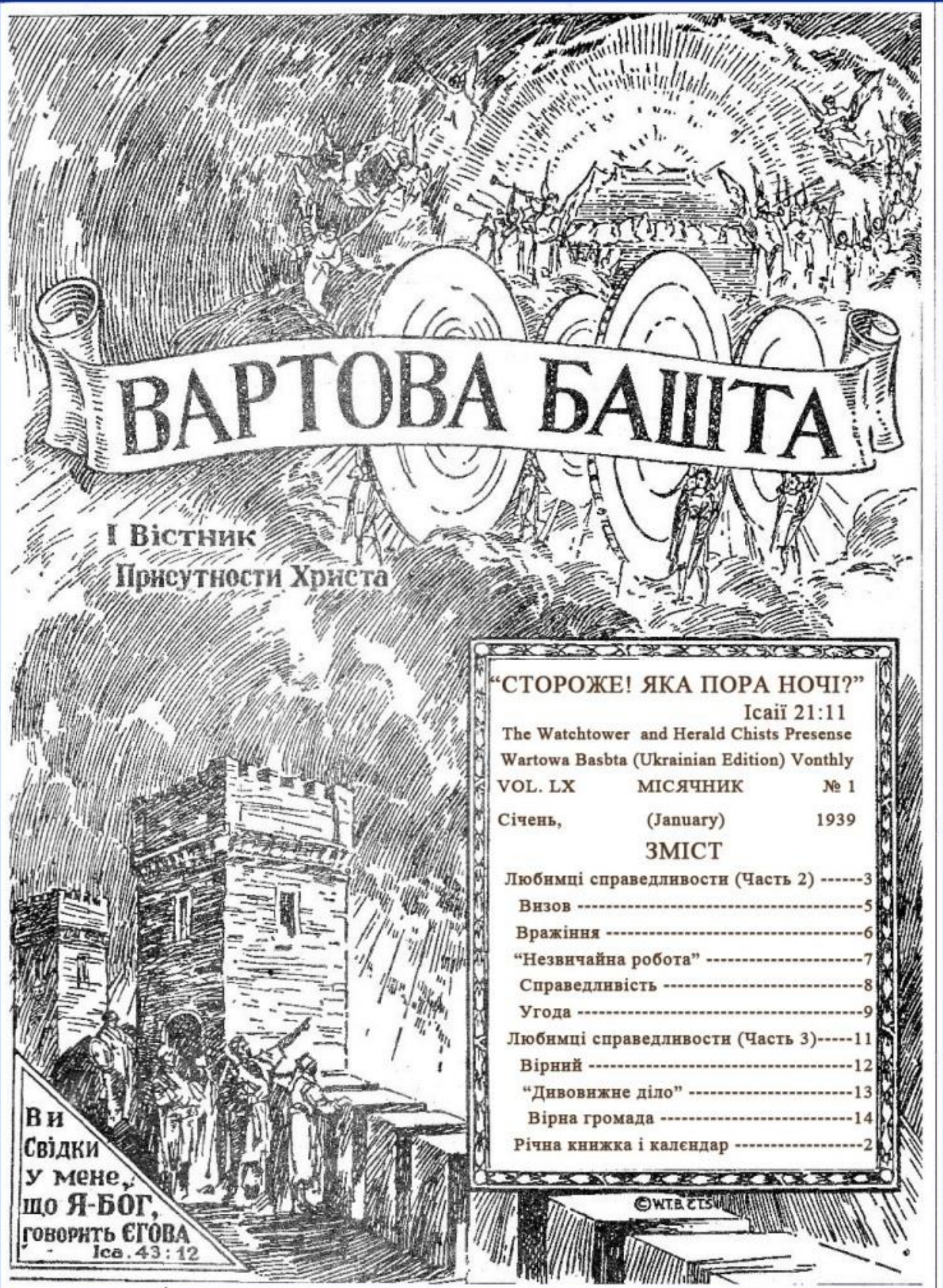

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

“СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?”

Ісаїї 21:11

The Watchtower and Herald Chists Presense

Wartowa Basbta (Ukrainian Edition) Vonthly

VOL. LX

МІСЯЧНИК

№ 1

Січень,

(January)

1939

ЗМІСТ

Любимці справедливости (Часть 2) -----	3
Визов -----	5
Вражіння -----	6
“Незвичайна робота” -----	7
Справедливість -----	8
Угода -----	9
Любимці справедливости (Часть 3) -----	11
Вірний -----	12
“Дивовижне діло” -----	13
Вірна громада -----	14
Річна книжка і календар -----	2

Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
говорить ЄГОВА
Іса. 43:12

© WTB & TSW

“Діти твої навчатиме сам Господь, і великий мир і гаразд буде
проміж синами твоїми. – Ісаї 54:13

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі, Датель життя для усіх сотворін; що Льогос був початком Його творива й активним слугою в творенні всіх річей; що той Льогос тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений у всяку силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чиновником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ создав землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі і поставив його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамового гріха всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до Божественної природи й вивисив Його понад усякі творива й понад усі імена і одягнув Його у всяку силу і владу

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Сион, і що Ісус Христос є Головою її і правильним царем світа; що помазані й вірні послідователі Ісуса Христа – се діти Сиону, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й привилей є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Його заміри взглядом людства, про які навчає Біблія, й нести овочі царства всім, що бажають слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав устанавляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови від владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послухні справедливим законам, будуть привернені і будуть жити вічно на землі.

КАЛЕНДАР НА 1939 РІК

Річний Текст на рік 1939 є на часі: “Та не подужають тебе”. (Еремії 2:19) Щоб всі по стороні Єгови й Його царя й царства мали сю підкріплюючу обітницю денно перед ними під час року 1939, сей текст становить заголовков новий календар разом з прекрасним три-кольоровим образцем в символічний спосіб, заключаюче сповнення обітниці, показуючи клясу Єремії й її товаришів. При долині знаходиться лист президента Товариства призначаючи періоди злученої служби на рік 1939. Се добрий відносник для вістників царства. Книжечка місяців прищиплена до календаря виставляє призначені періоди скрізь року. Слуги зборові повинні замовляти календарі гуртово для всіх бажаючих календарів. Прошені залучати 25 ц. за один календар, або \$1.00 за п'ять (5) на одну адресу.

РІЧНА КНИЖКА НА РІК 1939

Річна книжка на рік 1939 становить не лише обширне описання світового руху свідків Єгови через минувший рік служби, котрий то опис є вельми інтересний, дотикаючий й порушаючий, але також подає обширний стяг інформації відносно зросту праці і т. п. Отже тому ся

МІСІЯ (ЖУРНАЛА)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоби помочи людям пізнати Бога Єгову і Його заміри, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливує систематичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старається о іншу літературу, яко поміч в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших знарядів публичного научення з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії, яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито і безвиїмово стоїть на стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до уважного і критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна передплата

Річна передплата в Злучених Державах виносить \$ 1.00, в Канаді й в інших краях \$ 1.50; в Великій Британії, Австралії і в Полудневій Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба висилати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківський переказ. В Канаді, Англії, Полудневій Африці і Австралії, передплату треба висилати до відділу в тім краю. З інших країв можна висилати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Заграницні Бюра

British 34 Craven Terrace. London. V, 2. Encland
Canadian 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian . . 7 Beresford Bond. Strathfield, N. S. W., Australia
South African . . . Boston House. Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случаю адресувати на ім'я Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть передплатити сей журнал, а щиро бажають його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Ми радісно бажаємо помочи таким потребуєчим, але після поштової регули, вони мусять прислати письмєнну апликацію кожного року.

Увага для передплатників: Посвідку за отриману передплату, чи то нову чи то відновлену, ми не висилаємо, хіба що о се попроситься. Змінєння адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед скінченням передплати ми висилаємо карточку-повідомлення в журналі.

Yearly subscription price. \$1.00: Canada and foreign. \$1.50.

Entered as second-class matter July 9. 1924. at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3. 1879.

книжка є дуже зручною й потрібною для всіх активних вістників, яко часовий відносник. Вся зібрана інформація, яка є поміщена в сій книжці, була приготовлена президентом Товариства. Також в сій книжці знаходиться його коментар на річний текст 1939 року, як рівно ж тексти і коментарі на них на кождий день в році. Сі днєві коментарі є взяті з прошлорічних Вартових Баштів. Кождий активний вістник царства й всі шукаючі дороги до Сиону повинні постаратись о сю книжку на новий рік. Мале видання сьої книжки виносить кошт друкування висший, отже потреба вимагає питати 50 центів за одну копію. Обовязком зборових слуг прислати всякий ордер для всіх членів збору гуртово.

“ВАРТОВА БАШТА” ПЕРІОД ПРАЦІ

Чотири повних місяці року 1939, від початку січня аж до кінця квітня, є відложені для найбільшої, як найважнішої до тепер кампанії оголошення царства Єгови. Сей час є делегований чк “Вартова Башта” період праці, а се через оферту, яка була зроблена через постарання Товариства, т. є., пренумерати на один рік журналу (Продовження на сторінці 16)

ВАРТОВА БАШТА І ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

VOL. LV

Січень, 1939

№ 1

ЛЮБИМЦІ СПРАВЕДЛИВОСТІ

(Переложено з англійської “Вартової Башти” з 15-го вересня, 1938 року)

“Бо Господь справедлив, і любить правду. Лице його бачить праведника”. – Псалма 11:7

ЧАСТЬ 2

ЄГОВА з ласки до своїх свідків тепер відкриває найменші дрібні річи відносно свого приготування до битви великого дня, і котра то битва навіки рішить те велике питання, яке через століття було перед сотворіннями. Те питання є: Хто є Всевишнім і кого люди мусять слухати? Той образ зроблений в минувщині і тепер ясно відкритий і зрозумілий для Божих людей, не лишає ніякого сумніву як те питання буде поладжене. Одкриття сих образів побільшає віру Божих людей і робить їх надію сильною, і вони радуються. Із надто многих доказів вони знають, що та велика битва є Божою битвою і що перемога буде певна і що ті, хто останеться правдивим і стійким в їх посвяченню до Бога і Його царя, буде визволений. Бог не лише відкриває своє приготування до битви, але Він також відкриває своїм людям ворога і його позицію, щоби Його люди не були взяті несподівано. Се час небезпеки, і Бог потішає своїх людей, показуючи їм наперед, що має взяти місце.

ДИЯВОЛЬСЬКІ ПРЕДСТАВИТЕЛІ

2 Коли питання о найвисшості вирішується, тоді Диявол старається щоби і його сторона була представлена; і Бог не перешкаджає йому в сім змаганню. Се помагає тим, що вповають на Єгову, доказати їх стійкість, під час, коли інші йдуть за Божим архіворогом і вони стрінуть їх справедливую нагороду. В сім пророчім образі, над котрим тут застановляємося, завітуючі Божі люди стояли готові до битви побіч гори звернувшись до филистіїв, котрі стояли напроти гори на другім боці долини. У тім таборі филистіїв був великан так званий Голіят, представитель Диявола, котрий зневажав Бога і Його завітуючих людей. Ім'я “Голіят” значить “вигнання”. Можливо, що він походив від великана “Рефаїма”, котрий колись займав Палестину і був вигнаний наїздниками; і се поставило його в клясу “вигнанців”. Задля його величезної будови і зброї яку він носив, він страшив всі звичайні сотворіння, і без сумніву филистії прийняли його до своєї армії і поставили його до битви з ізраїльтянами, бо вони бажали настрашити ізраїльтян; але Голіят був там головню як предста-

витель Диявола, котрий старається настрашити тих, що стали по стороні Бога і тих, що признають за сторонників Бога. Із зневаги Голіята виринуло питання: Хто є всевишнім? Хто становить висшу владу? Таке то питання стояло перед людьми через довгий час і тепер стоїть перед усіма народами. Як филистії представляли тих людей, що стали проти Бога і проти царства, і проти всього, що іменується ім'ям Бога і Христа, чи то з імена чи на правду, і вони взявши Голіята і виставивши його до боротьби, – се показує, що Голіят особливо представляв Диявола і представляв те, що сьогодні є цілком проти Бога і проти Божого царства. Новочасні филистії виставили сьогодні величезну потвору, спеціального представителя Диявола, щоби настрашити майбутніх поклонників Бога, і сим чином вони надіються настрашити всіх інших від Бога і Його царства. Сю потвору можна назвати “державна релігія”, т. є., наука або навчання, що ставить державу понад Бога і все приналежне до царства Божого. В тім часі поганський Рим “державна” був найвисшою властю. Та сама річ тепер ожила в сих “останніх днях” або “лютих часах” і тепер зневажає Всемогучого Бога і противиться поклоненню Йому. Тепер та влада є вивисшена і кермує життям усіх сотворінь і вимагає, що всі мусять підлягати “державі”. Ся річ появилася головню в Росії у формі комунізму або більшовизму, також у фашиській Італії і нацистській Німеччині. Римокатолицька гієрархія, під ім'ям і плахтою “християнська релігія” тепер в перегонах з тією потворою, “державною релігією”, щоби побачити хто з них дістанеться на верх і буде контролювати землею. Історія римокатолицької гієрархії відкриває факт, що вона часто береться за яку-будь позицію, щоби лиш виграти справу; і побачивши, що та потвора державної релігії є відповідним знарядом коли її можна контролювати, римокатолицька гієрархія приймає подібні практикування і звичаї і впускає в рух машину, щоби змусити поклонятися прапоріві, ради “державної безпеки”, “єдності народів”, диктаторів, і інших подібних диктаторських метод. Всі такі методи роблять державу або народне правління “богом”, могутною або найвисшою силою, себто,

видимим представителем Сатани, “богом сього світа”, і признають, що він (сей “бог”) є більше бажаний, чим Всемогучий Бог. Щоби здушити і знищити свідків Єгови, котрі є правдивими слугами Бога Єгови, римо-католицька гієрархія і подібні їй релігійністи лучаться з “державною релігією”, тією потворою, коли вигідно, і тоді та ціла товпа стає противником Бога і противником царства, мимо факту, що релігійністи називають себе представителями Господа. Релігійністи відіграють підроблену гру, щоби дістатися на верх. Ся нинішня наука о “висших властях” або висшости держави є виставлена політикерами, фінансістами та релігійністами яко знаряд, щоби настрашити всіх, що стоять за Бога Єгову і Його царство і щоби обернути в нівеч роботу Єговових людей; і щоби пійти наперед з самолюбними справами ворога Божого.

з Тепер погляньмо на образ: Ніхто в тій армії під Саулом не хотів стрінати Голіята в битві. Навіть одважний Йонатан не хотів. Ніхто з релігійних ізраїльтянів не мав одваги і віри боронити ім'я Єгови і виступити проти сієї потвори, представляючи Сатану. Ясним є, що ізраїльтяни дорожили своїм власним життям більше, чим вони бажали підтримати честь і ім'я Бога Єгови. Вони не мали віри, що Бог дасть поміч і силу тому, що виступив би воювати Голіята. Вони не боліли над сим, що представитель Диявола кидав зневаги на ім'я Єгови. Ось така була сцена.

4 Опісля виходить молодий Давид, помазаний Богом на царя. Однак в тім часі він дальше займався доглядом отари свого отця, але в сім случаю його отець вислав з поживою до його братів, що служили в армії. Через сорок днів филистії, з тією великою потворою Голіятом на переді, приближалися і зневажали, насміхалися, ругалися і понижували ізраїльтянів. Прибувши на місце битви, Давид почув слова Голіята, які він виповів супроти Бога Єгови. Він приніс там поживу для своїх братів. Так і Ісус Христос, Більший Давид, прийшов на землю і приніс поживу для дійсних і майбутніх слуг Божих. Молодий Давид зараз зрозумів дійсне питання, і його гнів проти ворога збудився і його ревність до Господа загорілась, і він промовив. “І допитував Давид у тих мужів, що стояли коло його: Що буде тому, хто вб'є сього филистія, що так зневажає військо Бога?” “І промовив Давид до Саула: Нехай ніхто не впадає духом із-за оттого; раб твій виступить та й битиметься з тим филистієм”. – 1 Самуїла 17:26,32

5 Давид бажав боротись з тією потворою і побідити, щоби “зрозуміла вся земля, що є Бог в Ізраїлі”. Давид мав віру в Бога, що він буде воювати за нього і тому він побідить, отже він сказав: “І визнає весь сей збір, що не мечем та списом спасає Господь, бо се війна Господня, і Він оддасть вас нам у руки”. – 1 Самуїла 17:47

6 Сі слова ясно бринять в ушах свідків Єгови.

Тоді вооружившись у свій пращ і п'ять гладоньких каменів, що тичиться видимої зброї, Давид вийшов до боротьби. Його дійсна сила була зброя Всемогучого Бога, якої Він уживав в його користь. Одважно він приступив до тієї потвори, і сказав Давид до филистія: “Ти йдеш на мене з мечем, списом і щитом, я ж йду на тебе в ім'я Господа Саваота, в ім'я Бога військ Ізраїльських, що ти зневажав”. – 1 Самуїла 17:45

7 У сповнення сієї часті пророчого образу, те питання було поставлене наперед у 1914 році. Той рік зазначив “народження нації”, себто, окороновання Ісуса Христа і початок Його царства. Як цар світа і Суддя усіх. Він появився в храмі зараз потім, у 1918 році. Між тими роками всі народи воювали одні проти других, і приложено всі старання, щоб втягнути у боротьбу кожний нарід, без виїмку. Се вже само собою виставило питання наперед: “Хто є тепер висшими властями?” Чи мав хто будь привилей або нагоду не послухати держави а слухати Бога? Лишень цілком вірні стояли за Богом і Ісусом Христом. Отже прийшла проба і всі вибрали “державу”, т. є., Лігу Народів, і навіть духовенство проголосило Лігу Народів яко средство людського спасення. Се було супроти Всемогучого Бога і Ісуса Христа, і сим самим вони відкинули Христа як правильного володаря світа. Релігійністи, під проводом римо-католицької гієрархії, маючи велику амбіцію управляти світом, були готові зробити союз який-будь, котрий дав би їм запевнення їх успіху. Диявол потребував героя, котрий би зневажав Бога і Христа і правдиві “висші власті”, і змусити людей боятися. Такий великан або потвора був виставлений у формі “тоталітарної держави”, відродження передісторичного великана, абсолютна сила котрої спочиває у диктаторі, котрий кермує цілим правительством. Та абсолютна власть в руках одного чоловіка-диктатора (представленого через Голіята), котра колись була прогнана по упадку поганського Риму, тепер знов ожила яко пам'ятник старинного часу і сили. Отже негайно опісля виступила така позатипічна потвора, “тоталітарна держава”, в установленню большевицького або комуністичного правительства або держави в Росії в листопаді, 1917 року, і котре то правительство зараз відкинуло православну церкву і релігію, сконфіскувало її власности, і заявило, що релігія, – се “опіум народів”. Се був визов цілій нинішній Сауловій класі, що практикувала релігію. Сі новочасні релігійністи, під проводом римо-католицької гієрархії, злякавшись за свої власні голови, не схотіли обняти тієї потвори у формі комуністичного правительства, і тому Диявол постарався для них такого самого позатипічного великана в іншій убранню, під ім'ям “фашизм”, котрий запровадив Муссоліні в жовтні 1922 року, і він також був установлений супроти Бога і Христа. Ся форма правительства також приписує собі “висшу власть”. Вскорі по

тім, в 1933 році, та сама позатипічна потвора, убрана і названа “нациською державою” була установлена під диктатором. Римо-католицька гієрархія, будучи провідником в сій політично релігійній грі, вхопилась за гасло, що большевизм з великою небезпекою, і тому вона стала попирати ту потвору, великана, “релігійну державу” у формі фашизму і нацизму, ціль котрої була, щоби настрашити і зібрати всіх людей під правління диктатора, і управляти світом супроти Бога і Христа, Його царя. Тепер та сама релігійна товпа зачинає засліплювати людей кажучи, що релігія є Божою метою для спасення світа; коли ж ті, що служать Богу знають, що релігія є знарядом в руках Диявола. Отже та потвора, великий Голіят, представляв “тоталітарну державу”, котра ставить державу висше Бога Єгови і Ісуса Христа, і котра приказує всім людям бути підданим “державі” супроти Бога Єгови.

8 Хоть се правда, що релігійністи, як католицькі так і “протестанські”, не погодилися на таких маловажних питаннях як на учення дітей, однак сі релігійністи, що становлять новочасну Саулову клясу, не одважились стати супроти “державної релігії”, тієї потвори, що вимагає від усіх бути підданими “державі” супроти “Всемогучого Бога” і Ісуса Христа, Його царя. Саулова кляса, т. є., релігійністи, не сміли виступити до боротьби відносно питання щодо державної висшости. Вони бачуть, що диктаторські правительства опрокидають Бога Єгову і Христа, і що такі держави заявляють себе бути “висшими властями”, однак ніяка релігійна організація не сміла виступити і заявити, що Єгова і Ісус Христос є “висшими властями”. Боячися щоби не загубити того, що вони посідають і не маючи пошани до ім’я Бога Єгови, релігійністи зараз піддалися гордому привлашуванню, що політичні, еклезиястичні й комерційні володарі мають право іменувати диктатора володіти людьми. Сим чином релігійністи отверто відкинули Христа, царя. Ті релігійністи наводили Писання і виробляли різні побожні міни, показуючи “образ благочестя”, але своїм напрямом вони цілком заперечили силу Бога, як Всевишнього. Релігійністи боялись, що їх власна справа була zagrożена і навіть їх власне істновання могло бути відобране, і через те вони вповні згодилися із привлашуванням “держави” як висшою властю, і що Бог і Ісус Христос мусіли взяти другорядне місце.

ВИЗОВ

9 Як Давид, помазаний цар, прийшов до воєнного табору, так тепер Більший Давид, Ісус Христос, прийшов до воєнного табору і зібрав разом своїх вірних, і сі, з ласки і помочи Божої, є одягнені в духа і “ризни справедливости”. Вони є ті, що сповнили образ зроблений Давидом, і вони відповіли на визов того великана— потвори. Вони не бояться великана, але вони бояться Бога і Христа і рішились служити Єгові й Христу. Згідно із сим, в році

1922, коли Єгова вилляв свого духа на своїх людей у сповнення пророцтва Йоїля 2:28,29, вірний останок, під провідництвом Ісуса Христа, їх Господа, видав прокламацію під назвою “Визов”. В тій прокламації всі політичні держави були визвані показати причину, чому вони зневажають і противляться Богу Єгові і Його царству, дійсним “висшим властям”. В тім визові між іншими річями було сказано до всіх народів землі, як слідує: “Всі власті і організації, що добровільно не піддадуться справедливому правлінню будуть знищені. ... І ми взиваємо всіх людей, народів і языків, що люблять справедливість і ненавидять беззаконня, свобідно признати, що Єгова є єдиний правдивий Бог і що улюблений син, Ісус Христос, є царем над царями і Пан над панами”. – Світло, книжка 1, сторінки 106–111

10 На 31 жовтня опісля свідки Єгови зачали розносити по світі сорок п’ять мільйонів примірників того “Визову”, котрий був переложений на многі мови і рознесений між людей, і се поставило перед людей виразний доказ, що Бог Єгова і Ісус Христос є “висшими властями”, а не та потвора, яку запровадили релігійністи і інші вороги Божі.

11 Опісля щороку на конвенціях свідків Єгови ухвалювали резолюції одна по другій аж сім таких резолюцій були широко рознесені, всі вони були ударом проти новочасного Голіята, “державної релігії”. *Вартова Башта* з 1 і 15 червня 1929 року помістила правду, що ніякі земні володарі не становлять “висших властей”, про котрі вгадує святе Писання (Римлян 13:1), і що Бог Єгова і Ісус Христос є єдиними “висшими властями”. В тім часі фанатичний Муссоліні й папа, голова гієрархії, злучили свої сили, і сей політичний наставник стався католиком, а папі привернено світську власть між народами.

12 Саул, котрий представляв релігійну товпу і “чоловіка гріха”, через сорок днів жив у страсі перед тим Голіятом: “І відказав Саул Давидові: Не тобі виходити проти сього филистія, щоб з ним битись, бо ти ще хлопець, а він вояка з молодощів”. (1 Самуїла 17:33) Ось так була предказана дволичність гієрархії. Та релігійна товпа старалась переконати всіх і сим перешкодити їм виступити до битви проти тієї потвори, і сим чином обороняти ім’я Бога Єгови, як се Давид вчинив. Гієрархія бажала побільшити свою силу, і добровільно зробила союз з противниками Бога і противниками Христа, і ще дальше знаходиться в тім союзі. Не так річ мається із свідками Єгови, котрі, будучи цілком посвячені Богу і Його цареві, вийшли до битви за справедливість. Так далеко, як се тичиться новочасного Голіята, то його голова цілком відрубана, і вони (свідки Єгови) не лише кажуть, але цілком рішилися признавати лише Бога Єгову і Ісуса Христа за “висші власті” і слухати їх; і коли закони фашіського правительства або тієї потвори “державної релігії” спротивляться Божому законі, так вірні свідки Єгови будуть

слухати Бога, а не чоловіка. І так через відкинення несправедливих законів, як примусовий привіт прапоріві, і віддання честі людям, що приписує силу спасення державі або іншим річам, і через їх постійне проголошення вістки Божого царства, вони доказують, що вони стоять за Богом і Господом Ісусом Христом усякого часу. Позатипічно, сі вірні послідувачі Господа Ісуса Христа, під Його провідництвом, стрінули новочасного Голіята з твердими каміннями правди, і в ім'я й силі Всемогучого Бога вони опрокинули і даліше опрокидають диявольських представителів, котрі бажали відвернути їх від Єгови. Як колись филистії визивали інших, і Давид промовив до них, так тепер “ноги” членів Христа промовляють до тієї потвори–Голіята і кажуть: “Ти приходиш на нас з примусовим привітом прапору, з відданням честі людям, із мечем та списом, і з шитом, але я (вірні й злучені свідки Єгови) йду на тебе в ім'я Господа сил, Бога військ духового Ізраїля, котрого ти зневажаєш”. (1 Самуїла 17:45) Хоть той “великан” скінчився так далеко, як се тичиться вірних послідувачів Ісуса Христа, то однак великанські сили Сатани даліше воюють проти них і переслідують їх; але свідки Єгови, в силі Господа, даліше воюють, і з ласки Божої, справедливість побідить в сій битві.

13 Ті резолюції з сімох років були проголошені із 1929 року, і від тоді та політична потвора, “зверхність державної релігії”, даліше існує і отримує поклін; але треба пам'ятати, що в тім образі були і інші великани в тім краю, окрім Голіята; і при кінці Давидового царювання над Ізраїлем Давидові війни, або його кривняки, повбивали сих “синів великана Рафа”. (2 Самуїла 21:15–22; 1 Паралипоменон 20:4–8, англ. переклад) Се піддає думку, що свідки Єгови мали даліше воювати по 1929 році із подібним “великаном”, і факти показують, що так річ мається. Як се нинішні події показують, то і інші краї скорим ходом лучаться з фашістами і вивисшують “державу” висше Бога Єгови і Його царства. В часі сього Писання, то майже ціла Європа приняла “тоталітарне правительство”, під–час, коли британська імперія чим раз слабне і посувається до тієї самої системи. Кількох думаючих людей в американськiм уряді бачуть, як сей тоталітаризм загрозив свободі людській, і виступили словом проти сього; але Диявол гордо виставляє свого великана, аж самий Господь простягне свою руку і знищить його. В теперішнім часі великі комерційні релігійоністи, що посідають великі часописи, агітують за злукою всіх релігій до боротьби проти “комунізму”, але фактом є, що ті часописи є засліплені до правди і Диявол уживає їх для приняття фашізму і нацизму, щоби зліпити до купи релігійні інституції і пійти війною проти Бога і проти Його царства.

14 Нарешті Саул згодився, щоби Давид виступив проти великана, але він хотів, щоби Давид воював

Сауловою зброєю. Так і сьогодні релігійоністи хотять, щоби позатипічний Давид кляса уживала релігійної методи у війні. Давид не схотів. Очевидно, що він був порушений так зробити, інакше його побіда була б принесла признання Саулові; коли ж Давид заявив, “що не мечем та списом спасає Господь, бо се війна Господня”. Давид вийшов до битви з пастушою зброєю, яку він уживав в обороні овець. Він виступив в силі Єгови і побідив. Давид каменем “уцілів филистія в чоло; і вбивсь камінь йому в лоба так, що він упав лицем на землю”. (1 Самуїла 17:49) Так річ мається і тепер: “чоловік гріха”, релігійоністи, бажали б, щоби свідки Єгови помирились і прилучилися з ними в їх методі воювати комунізм, бо вони признають, що комунізм противиться їх релігійному обмані. Вони хотять, щоби свідки Єгови прийняли спосіб “католицької акції, і воювали в їх панцирі, згідно з всіма іншими релігіями”, котрих римо–католики називають “злучені християни”. Те ім'я вони уживають для зведення легковірних людей, котрих вони називають своїми “дітьми”. Така зброя не пасує для свідків Єгови, і вони не будуть уживати її. Вони не будуть уживати тілесної зброї, але вони воюють після приказів Єгови, “духовим мечем”, і котра то зброя є “сильна Богом на зруйнування твердинь”. – 2 Коринтян 10:4

15 Замість прилучитися до релігійоністів і зневажати Бога через признання держави за висшу власть, то свідки Єгови уживають зброї Доброго Пастира, Ісуса Христа. (Ефесян 6:12–18) Тут розходиться о царство Єгови, котре було представлене через “камінь” (Даніїла 2:34,44,45); і сією пращею Його вірні слуги ціляють в лоб новочасного Голіята з великою силою і стрілою правди, яка знаходиться в Біблії, і котра то правда робить “зверхність державної релігії” цілком невідповідною, після Писань. Защитники “зверхности державної релігії” стараються знайти попертя для їх напряду в Біблії, але коли кинути правди з Біблії, тоді їх аргументи цілком падуть. Ісус Христос, яко один з “Висших Властей”, і представитель свого Отця, Найвисшої Власти, взяв цілковиту контролю над вірним останком, і вони рішилися іти за їх Господом, їх Головою, Провідником і Сторожом, і вони слухають Бога, а не чоловіка.

ВРАЖІННЯ

16 Спорючі між собою армії приглядались боротьбі, котра тривала дуже короткий час, і всі бачили, як молодий хлопчина побідив. Ся Давидова побіда принесла два головні наслідки: (1) Люди побачили, що Давид мав ласку і благословення від Бога, якої Саул не мав, і через те люди поставили Саула у низшій місці а Давида вивисшили, і се розбудило в Саула заздрість і ненависть проти Давида, Божого помазанника. Взагалі люди, а головню жінки, співали хвалення Давидові, а се зробило Саула вельми заздрісним. (1 Самуїла 18:4–9)

І (2), перемога Давидова зараз звернула увагу Йонатана, котрий як здається перший раз зазнався з Давидом. Рівнобіжність до тієї битви і її наслідків можна бачити (1), що чесні люди вважають свідків Єгови за цілком інших від релігіоністів, котрі на погляд поклоняються Богу. Свідки Єгови не напали на ніяку особу в буквальному значінні; але вони воювали проти зневаження Божого ім'я, і це поставило Саулову класу у підлітків місці в умах думаючих людей. Позиція свідків Єгови проти "зверхності державної релігії", і їх одвага за Єгову і Його царство відкрила дійсний стан Саулової класи, котра практикує релігію задля самолюбних цілей і самолюбної наживи, а не на славу Бога Єгови. Те непохитне рішення свідків Єгови служити і шанувати Бога Єгову і Його царя, і це, що вони не хотять уступитися з їх позиції занепокоїло класу Саула, релігійного "чоловіка гріха". Це безперестанно і уперта активність свідків Єгови у несенні свідчення для ім'я й царства Божого і котрі то правди відкривають звідництво і дволичність релігіоністів, спричинила, що Саулова класа кидала отруєну ненависть і заздрість проти свідків Єгови. Саул хотів слави, а Давид отримав її. Релігіоністи, представлені через Саула, бажали похвали і слави і признання людського, але річеві й розумні люди бачуть, що релігіоністи є лицемірами, і тому ті люди доброї волі відвертаються від релігіоністів до Бога і Його царя, Більшого—чим—Давида. (2) Свідки Єгови, представлені через Давида, і котрі то свідки є "ногами Його", Більшого Давида, перетерпіли великі переслідування за їх вірне посвячення до справедливої справи Господньої. Задля цієї причини вони сталися знатними і на них звернула свою увагу позатипічна класа Йонатана, т. є., люди доброї волі, "інші вівці" Господні, і тоді свідки Єгови стрінулися з "великою громадою". (Йоана 10:16; Одкровення 7:9—17) Подив і любов Йонатана до Давида зараз ожила, і він полюбив Давида як своє життя, а Давид полюбив його. Так і подив і любов класи Йонатана була пробуджена до вірних свідків Єгови. Подібно як любов десятих пів-братів Йосифових побудилась до Йосифа і Беняміна. Від цієї точки Йонатан зачав любити Давида. Від того часу вони сталися правдивими любимцями і товаришами. Йонатан любив Давида, бо Давид був справедливий, а це показує, що він представляв класу людей, що любить справедливість і ненавидить беззаконня.

"НЕЗВИЧАЙНА РОБОТА"

17 Це мало виглядати дуже дивним, що молодий хлопець переміг великана. Було це дивним і незвичайним, щоби молодий пастушок піднявся іти до битви з такою потворою. Люди мабуть думали, що Давид самий погубить себе коли він виступив до битви. Він не лише був хлопцем, але ще і малого зросту. Голіят виразив своє невдоволення, що він мусів битися з таким незначним сотворінням:

"Як споглянув же филистий та побачив Давида, то й погорджував ним, бо сей був ще хлопець, і красноточий і принадного виду. І каже филистий Давидові: Хіба я пес, що ти йдеш на мене з ціпком? І закликав Филистий Давидові своїми богами". — 1 Самуїла 17:42,43

18 Брак довіри в Давидову здібність стрінути великана, і його дивне пропозиція се вчинити, виразив Давидів старший брат по тілі, один з релігіоністів під Саулом, яко ж написано: "Як почув же найстарший брат Давидів Еліяб, що він говорить з тими мужами, то й розсердився Еліяб на Давида та й каже: Про що прийшов ти сюди, і на кого покинув тих трохи овежат у степу? Я знаю твою гординю й дурне твоє серпе. Прийшов ти сюди дивитися на війну". — 1 Самуїла 17:28

19 Давидові зроблено закид, що він шукав відзначення через мученицьку смерть, бо всі сподівались побачити його вбитим, так як і сьогодні многи кажуть, що свідки Єгови хочуть стати "мучениками" щоби статись визначними; і тому такі люди кажуть: "Се є дивна робота, якою свідки Єгови займаються, щоби зробити себе визначними". Далше і Саул, представляючи великих релігіоністів, виразив свій брак віри в Давида і його зручність стрінути великана, як це проповідники сьогодні говорять про свідків Єгови. — 1 Самуїла 17:33

20 Подібно і свідки Єгови є маленькою громадою людей, котрі на погляд мають мало або і зовсім ніякої сили. Від 1922 року ця маленька громада складалась з "молодців", що мають "видіння", многи з котрих навіть є молодці віком і в знанні правди, але всі є "молодцями" в сін, що вони є активні, щирі й ревні для Бога і Його царства. (Йоїля 2:28) Вони мають видіння Божого царства, і вони мають повну віру в те, який наслідок принесе те царство проти тієї потвори і всіх ворогів Божих. Ця маленька громада молодців виступає проти тієї потвори, сотвореною і зорганізованою Дияволом і вишколеною в знанні й штучі диявольського воювання. Ці вірні послідователі Ісуса Христа, з їх життям в своїх руках, вийшли і стали проти сатанської організації. Єгова був і є їх щитом і підтримкою, і Він кермує їх напрямом, і вони кидають просто каміння правди дані їм рукою Господньою, і ті каміння падають в назначене місце. Отже це є робота Єгового "незвичайного діла", і Він дозволяє своїм вірним свідкам брати участь в сій роботі, і вони мусять цілком вповати на Нього. Саулова класа насміхається з свідків Єгови і каже один до другого і до свідків Єгови: Ви і не зможете доконати нічого. Чому вам бути такими безумними і виступати проти держави, котра вимагає від вас послуху до закону і віддавати привіт прапорові і практикувати людську релігію? Робота, яку свідки Єгови виконують головню від 1922 року, являється бути дуже дивовижною. Але вона не є дивною для тих, що люблять справедливість і ненавидять беззаконня.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

21 Чесні й щирі люди люблять справедливість без огляду, хто з нею має до діла. Любимець справедливості все глядить по справедливості на справу, завжди бажає заявити себе по справедливій стороні. Хоть Давидове діло виглядало бути дивовижним для обсерваторів, то між ними був чоловік, що приглядався сій справі з неупередженим умом, і коли боротьба скінчилась, він знав, де він стояв. Сим чоловіком був Йонатан, котрий без сумніву чув про Давида, але здається що він не пізнав його покіль битва не взяла місця. Саул говорив до Давида зараз перед битвою, але і він здається не пізнав Давида, тому що зараз по вбиттю великана Саул велів привести перед себе Давида: “І поспитав його Саул: Чий ти син, молодче? І відказав Давид: Син раба твого Ессея з Бетлєсму”. – 1 Самуїла 17:58

22 Йонатан бачив боротьбу між Давидом й Голіа-том й він приглядався наслідникові з великим заінтересованням. Як здається, то він мав бути недалеко Давида, коли Саул говорив до Давида: “Як скінчив же він розмову з Саулом, прихилилось серце Йонатана до Його, і влюбив його Йонатан як свою душу”. – 1 Самуїла 18:1

23 Любов Йонатана, яка виросла нагло до Давида не була виразом співчуття між двома сотворіннями, як се буває між двома ладами, але се була любов “над жіноче серце”. (2 Самуїла 1:26) Йонатан зараз побачив, що Давид був справедлив і боровсь за правду, і що Бог був з ним. Він спостеріг, що Давид навіть виставив своє власне життя на небезпеченство, щоби підтримати славу Божого ім’я. Він любив Давида ради його справедливої роботи, і ся робота не виглядала бути дивовижною. Се була любов до справедливості, що він указав до Давида. У серці Йонатана знаходилося те, що він пізніше виразив Саулові відносно його дійсного почування. “Він одважував душу свою, щоб убити филистия, і Господь подав усьому Ізраїлеві перемогу велику. Ти се бачив і сам веселився. Про що ж тобі брати на себе гріх, проливаючи безвинну кров і вбиваючи Давида без причини?” – 1 Самуїла 19:5

24 Знаючи, що Давид був правдивий, і що він мав ласку в Бога Єгови, Йонатан любив Давида правдивою і чистою любовю, і вони були зв’язані тією любовю, яку показав Христос. Тут була показана любов Йонадабів, або “інших овець”, котрих Йонатан представляв, до останка, котрого Давид в сій точці представляв. Любов, яка існує між останком а Йонадабами, або “іншими вівцями” не є відчуття тілесне, що називають “любов”, але відчуття не є любовю. Йонадаби і останок люблять себе взаємно. Їх несамолюбне посвячення один до другого є тому, що вони люблять справедливість і ненавидять беззаконня і обидві класи виглядають і надіються дістати вічне життя через Ісуса Христа, Господа справедливості, котрий буде володіти світом у праведності. Йонатан і Давид любили

праведність, і вони представляли людей, що є дійсними любимцями справедливості.

25 Сталося се на 24-го лютого 1918 року, що перший раз вість “мільйони тепер живучих ніколи не помруть” була прилюдно проголошена, і від того часу останок і “інші вівці” зачали зближуватись разом, однак вони не пізнали себе. Се було 25 серпня 1923 року, коли то вияснення приповісти о вівцях і козлах було дане Божим людям, і від тоді останок і “інші вівці” зближались більше, однак іще не пізнали себе. Від 1922 року до 1929 року запізнання одної класи з другою збільшалося, але дійсна тотожність “інших овець” не була знана аж в 1935 році на конвенції у Вашингтоні (Д. К.), де останок побачив, що “інші вівці” представляли “велику громаду”, і що та велика громада буде всею землею класою і що вона є “співтоваришом” для останка. Тоді сталося, що любов Йонатана класи до останка, Давидової класи, була відкрита, і та чиста любов одні до других зачала вязати їх разом. Йонатанова класа найперше полюбила Ісуса Христа, Великого Давида, Спасителя і Визволителя людства. Приглядаючись одвазі й щирості Божого останка, зайнятого в Його “дивовижному ділі” і показуючи духа Ісуса Христа, Йонатанова класа (Йонадаби або “інші вівці”), полюбила горячо Давидову класу, із чистого серця. Коли Йонатан запізнався з Давидом, тоді він шукав співтоваришати з ним. Коли “інші вівці” пізнали на правду останка, вони старалися бути співтоваришами останка, і від того часу вони стали дійсними товаришами, зв’язані разом чистою і щирою любовю, т. є., несамолюбним служенням праведності і всім, що люблять праведність. Тут можна бачити, чому останок і Йонадаби любляться взаємно і тому вони стоять рама в рама і борються за справедливість під Ісусом Христом, великим і праведним Господом.

ВІДСТУПНИКИ

26 Є такі люди, що через якийсь час покажуть добру волю до Єгови і Його слуг, але котрі не встоять у любові і не показують вірності, і такі одиниці є показані в сій пророчій образі. Саул з природи був нещирим і нечесним, і в сій він представляв фахових релігійоністів, “чоловіка гріха”. Саул обіцяв нагороду убійникові Голіа-та віддання своєї дочки йому за жену. І в сій справі Саул показавсь бути крутим. Він рішивсь ужити свою дочку як вудку, щоби дістати Давида боротись з филистєм і убити його. Тут знов він показав свою безличність. Пізніше Саул довідався, що його молодша донька Мелхола залюбилась в Давидові, отже він використав се для свого заміру. Він відмовився віддати за Давида свою старшу доньку, але згодивсь віддати йому Мелхолу, та на тій підставі, що Давид буде воювати фидистів і принесе Саулові сотню передніх шкірок з филистів. Се був хитрий план убити Давида, бо Саул ненавидів його. Очевидно Давид знав, що Саул був безчесним, однак він згодив-

ся з сим розпорядженням, і без сумніву Господь дозволив на се, щоби зробити пророчий образ. Використавши таке розпорядження і прийнявши згадані умовини, Давид вийшов воювати ворогів Єгови і приніс Саулові 200 передніх шкірок з ворога, і то без найменшої ушкоди для себе. Отже Саулові не вдався плян убити Давида. (1 Самуїла 18:15–29) Давид був чесний і поступав справедливо з Саулом, але Саул показав, що він був крутарем, показавши, який напрям релігійоністи возьмуть.

27 Новочасна Саулова кляса, товпа релігійоністів, духовників, “чоловіка гріха”, не дозволяють на ніщо охочо, що чесно і справедливо належиться свідкам Єгови. Если б Саулова кляса могла затягнути останка, свідків Єгови, в якусь поланку, де вони мусіли б погодитися з Дияволом і се принесло б свідкам Єгови погибель, то вони напевно се зробили б, і окрім сього вони б прибрали міну побожності під час виконання такого діла. Ціль Саула і релігійоністів відкрилась в словах Саула: “Нехай не моя рука буде на йому, а рука филистіїв нехай буде на йому”. Саулова товпа не відпустить нічого свідкам Єгови, що належиться їм, хіба що вона є змушена до сього обставинами над якими вона не має контролю. Саулова кляса, релігійоністи, бачуть, що свідки Єгови за всякий здобуток мусять терпіти. Вони входять в заговор, щоби покарати їх при помочи держави, тієї великої потвори установленної супроти Бога. Вони готові на все, щоб лиш осунути свідків Єгови з дороги.

28 Подружа Давида з дочкою Саула Мелхолою показалось бути невдовольним, бо не принесло ніякого овочу для царства. Воно закінчилось погордою Давида через ту жінку задля його вірної посвяти до Всемогучого Бога. (2 Самуїла 6:13–23) Сим чином Мелхола представляла тих одиниць, що на короткий час покажуть їх любов до свідків Єгови і бажання служити Єгові, але опісля вони обертаються проти Господа і Його слуг, знаходять помилки в тих, що вірно служать Богу, і остро критикують їх. Ось такі є ті, що піддаються клясі Саула і мильно представляють клясу Давида. Мелхола не мала дітей, але вона виховувала діти своєї сестри, всі котрі були ганебно вивішані, щоб затерти сліди злочину Саула. (1 Самуїла 18:19,20; 2 Самуїла 21:8,9) Вона строго критикувала Давида за се, що він танцював перед Господом, коли ковчег вносили назад (до храму). Вона зробила йому закид, що се він робив аби приподобатись іншим жінкам. Вскорі однак вона померла бездітна. Давид був слугою Єгови і діло його було на місці, а Мелхола цілком милилась у своїм закиді проти Давида. Інші жінки повинні брати примір із сього. Кождий слуга стоїть або паде свому панові або Господеві, а не якійсь одиниці. – Римлян 14:4

ВЗАЇМНА ЛЮБОВ

29 Взаїмна любов пливе від одної особи до другої

если обидві сторони люблять праведність і ненавидять беззаконня. Їх серця є злучені для справедливої справи. Се становить несамолюбне посвячення чинити правду. Коли така взаїмна любов істнує між особами, тоді один не дивиться на другого з точки тілесного погляду, але дивиться на серце і на його зовнішнє посвячення праведності. Таку любов Йонатан мав до Давида; а Давид знов любив його. (1 Самуїла 20:41) Се була взаїмна любов, тому що вони обидва посвятилися справедливості і вони чинили правду, служачи Єгові, і так вони представляли клясу людей, останка і Йонадабів, котрі посвятилися Богу Єгові і котрі показують взаїмну любов один до другого. Йонатан показав свою любов до Давида через се, що він помагав Давидові, і у своїм часі Давид як цар виразив свою любов до Йонатана через свою ласкавість до Йонатанового сина. (2 Самуїла 9:1; 21:7) Єгова любив Йонатана і Давида, тому що вони обидва старались іти правдивою дорогою, і в гармонії з сим є написано в слові Божім: “Він любить справедливість і правду”. (Псалма 33:5) Любов Божа до Йонатана, “інших овець”, є показана в сім, як Єгова розпорядив у своїм законі відносно чужоземних. (5 Мойсея 10:17–19) Ісус Христос, Більший Давид, полюбив клясу Йонатана, бо вона становить Його “інші вівці”, і се є воля Отця, щоби їх зібрати в кошару. (Йоана 10:11,16) Помазаний останок на землі, будучи “ногами Його”, Ісуса Христа, мусить також любити клясу Йонатана, і він любить їх, доказуючи свою пильність у несенню їм вістки і помагає їм у вирозумінню Божого заміру. Се дальше було представлено пророком Езекиїлом через чоловіка одягненого в льняну одєжу із писарським приладом при боці його і котрий назначує шукаючих справедливости на їх чолах, себто, дати їм вирозуміння правди. (Езекиїла 9:1–11) Отже правдива любов останка і кляси Йонатана показується в тім, що вони мусять стати сильно разом, і разом співтоваришити у службі Божій і справам Його царства, отже на добро одні другим.

УГОДА

30 Угода – се є урочиста умова між двома або більше частями виконувати річи виражені в умовинах тієї угоди. Будучи в гармонії з справедливістю, Бог Єгова поклав в ум Йонатана і Давида увійти в урочисту угоду взаїмної любови і попертя один другого. Для того написано є: “І ввійшов Йонатан з Давидом у побратимство, бо любив його як свою душу”. (1 Самуїла 18:3) Очевидно вони найперше пожертвували звірятко і зробили урочисту угоду над тілами мертвих звірят, і та угода була, що вони мали взаємно помагати один другому. Ся угода не значила, що ті два мужі мали любити один другого задля самолюбної цілі але вони любили один другого тому що вони йшли справедливим шляхом, і їх угода мала змусити їх ділати справедливо один другому і оминати заздрості, та родинні непорозу-

міння. Факти показують, що вони точно так зробили, на що указують слова Давида до Йонатана. (1 Самуїла 20:8) Йонатан скоро побачив, що Давид був Божим вибранцем і що він мусить любити Давида і попірати його вірно. Се признание Давидової висшости Йонатан показав накиненням на Давида свої одежи, віддання свого меча і лука. “І взяв Йонатан верхню одєжу з себе та й оддав Давидові, до того ж і іншу одіж свою, ба й меча й лука й пояса свого”. – 1 Самуїла 18:4

31 Саул мав чотири сини, і Йонатан був єдиний з них, що увійшов в угоду з Давидом. Се ясно указує, що ті “інші вівці” Господні, многі з них, співтоваришили з релігійністами, але лишень ті, що мають духа Йонатана увійдуть в угоду служити Господеві і через се відорвуться від релігійністів і прилучаться до Давидової кляси. Отже Йонатан представляв “велику громаду”, що служить Єгови й Його царству.

32 Так і кляса Йонатана мусить зробити угоду з Ісусом Христом, Більшим Давидом, котрий є представителем Бога Єгови. Вона мусить признати Ісуса Христа як одного з “висших властей” і за Єгового царя, і що Єгова є найвисшою властю і тому Єгова і Ісус Христос єдині становлять “висші власті”. Ісус Христос є Великим Основним і Головним Каменем Сиону, Божого царського дому. (Ісаї 8:14,15; 28:16) Йонатан кляса не спотикається на того великого Камня, але радісно приймає Його як даного Єговою бути Головою Його столичної організації. Всі релігійністи спотикнулися на того Камня і розбилися. Угода між Йонатаном а Давидом не представляла закон угоди, ані вона не була частию тієї угоди, ані вона не була якою-будь частию нової угоди; се була урочиста умова яка вяже Йонатанову клясу до організації Єгови, котрої Ісус Христос, Більший Давид, є Головою, і котрої останок на землі є частию. І та угода показує звязане споріднення між обома співтоваришами. Йонатан, віддавши свою одєжу і свою воєнну зброю Давидові, сим приписав Давидові царські почести, признавши його за висшого чим Йонатан. Так і “інші вівці”, котрі становлять велику громаду, тепер віддають себе і свій знаряд під розпорядження Ісусу Христу на службу Божу й вповні співділають в службі виконаній під керівництвом Ісуса Христа. Нинішні факти показують, що Йонадаби або “інші вівці” кляса чинять ту саму річ. Господь перше відкрив своїм людям конечність зробити угоди посвяти через *Вартову Башту* з 15 серпня, 1934 року в артикулі “Його Ласкавість”. В тім артикулі (в параграфі 34) є зазначено: “Ніхто не отримає життя не зробивши угоди посвячення. Занурення у воду се лишень символ посвячення чинити волю Божу”. Таке посвячення мусить попередити битву великого дня Бога Вседержителя. Коли та битва зачнеється, тоді буде запізно. Ті, що пильно шукають смирности і справедливости, потім, як вони зробили угоду, мають обітницю Єгови, що вони будуть охоронені в часі вираження Його

гніву. Всі вони мусять згодитися чинити те, що є добре і правдиве і мусять ступати справедливим шляхом, если вони хотять отримати ласку від Єгови. Для сієї причини Єгова радить їм шукати справедливости і смирности.

33 Давида поважали люди далеко більше чим Саула. (1 Самуїла 18:6–9) Так і сьогодні останок отримувє більше дійсної поваги з рук чесних людей чим великі релігійністи. Всі чесні люди знають, що релігія і релігійністи виконують обман і через се є обманниками, і вони бачуть, що свідки Єгови чесно і щиро проголошують Божу вість правди. Йонатан любив Давида більше чим він любив Саула, бо він знав, що Давид був улюбленим і представляв справедливу справу. Сьогодні Йонатанова кляса любить останка, “ноги його”, Ісуса Христа, далеко більше, чим вона любить релігійністів, бо вона знає, що останок на землі представляє великого і справедливого володаря, Ісуса Христа. Розлука між Йонатановою клясою а Сауловою клясою чимраз стає ширша. Всі на стороні Христа царя мусять тепер стояти сильно разом, показуючи взаїмну любов одні до других і гармонійно служити разом, і чинячи се, вони сконечности мусять противитися Сауловій клясі, т. є., релігійністам.

34 Саул старався підюдити і спонукати Йонатана убити Давида, але Йонатан відмовився прилучитися до сього заговору. (1 Самуїла 19:1) Йонатан звернув увагу Саулові на “незвичайне діло” справедливости, яке Єгова виконував через Давида, і навів се, щоби показати, що ласка Божа спочивала на Давидові. (1 Самуїла 19:4,5) Так і сьогодні Йонатанова кляса обороняє перед духовенством роботу свідків Єгови і сильно протестує проти діл духовенства у переслідуванні свідків Єгови, і вони відмовилися співділати з духовенством в їх планах, щоби заподіяти зло свідкам Єгови. Йонатанова кляса, або “інші вівці” Господні бачуть і оціняють Боже “дивовижне діло”, у котрім свідкам Єгови дозволено брати участь, і вони знають що се є доказом, що Божа ласка спочиває на останку або Давидовій клясі. Отже Йонатанова кляса дає поміч свідкам Єгови, як колись Йонатан давав поміч Давидові. Ся правда є також поперта у приповіді о козлах і вівцях. Йонатан ніколи не одобрував Саулової ненависти проти Давида. Сьогодні “інші вівці”, або Йонатанова кляса мають подібний ум, і є проти тих, що переслідують свідків Єгови.

35 За се, що Йонатан співділав з Давидом, Саул старався убити Йонатана. (1 Самуїла 20:33) Знаючи, що Саул постановив убити Давида, Йонатан остеріг Давида о надходячій небезпеці через вистрілення стрілів після умови; і сим чином ті стріли сталися средством порозуміння і остороги. (1 Самуїла 20:18–41) Сьогодні Йонатанова кляса старається охоронити свідків Єгови і остерегти їх від надходячої небезпеки. Як Йонатан уживав своїх стрілів, так сьогодні Йонатанова кляса уживає своєї воєвничої зброї на поміч справедливості. Позатипічна Давидова кляса, себто, свідки Єгови, че-

рез якийсь час старалися заінтересувати Саулову клясу, т. є., релігійоністів Божою вісткою Його царства, і в сій роботі люди доброї волі були б співділали, але задля самолюбного та жорстокого серця релігійоністів, дуже малий або і ніякий поступ не зроблено. Се показує, що релігійоністам, є не можливо покаятися і навернутись до Бога і Його царя, і що нема потреби для Йонатанової і Давидової кляси робити дальші старання в їх користь. Саулова кляса постановила знищити свідків і їх роботу, так як Саул був постановив знищити Давида і вигнать за ним від місця до місця. Війна вже відбувається, і останок Божий на землі мусить, в послушенстві до приказів Єгови, йти вперед і брати участь в тій війні. Що Писання показують, який є властивий напрям для Йонатанової кляси, т. є., “інших овець” Господа Ісуса, взяти участь в тій війні? Чи Господь ясно показує шлях, який Йонатанова кляса, або велика громада, мусить узяти? (Далі буде)

ЛЮБИМЦІ СПРАВЕДЛИВОСТІ

(Переложено з англійської “Вартової Башти” з 1-го жовтня 1938 року)

“Бо Господь справедлив, і любить правду. Лице його бачить праведника”. – Псалма 11:7

ЧАСТЬ 3

ЄГОВА СИЛ є Всемогучий Бог війни, котрий виразно зазначає у своїм слові, що всі, що люблять справедливість і служать Йому, мусять одважно стати по стороні Єгови і Ісуса Христа в війні. (Авдія 1) Ся війна є проти злучених ворогів Бога і Його царства, що були представлені через филистіїв в старинних часах. Новочасні филистії є робітники беззаконня, а головнo “тоталітарні держави” і релігійоністи і також римо-католицька гієрархія. Всі любимці справедливості мусять стати проти ворогів Божих і мусять стати сильно по стороні Єгови і Його царя і пильно слухати Бога, а не чоловіка.

2 Обидва Йонатан і Давид були добрими воїнами і вмiли зручно вживати лука і стрілів. (1 Самуїла 18:4; 20:18–22, 35–38; 2 Самуїла 1:17,18,22,27) Обидва вони воювали проти того самого ворога, хоть вони не воювали на тiм самiм фронтi, а се задля обставин, які перешкаджали Йонатанові бути біля Давида, або Давидові бути все при Йонатанові. Як здається, то Йонатан був великою поміччю для Давида, а головнo, коли він бував у домі Саула. Він мiг приглядатися розвоєві усіх рухів і повідомляв о сім точно Давида. Однак в часі битви Йонатан не впускав своїх рук, але воював ворога аж до кінця. (2 Самуїла 1:22) Вірність Йонатана у війні проти ворога була признана Давидом пізніше, коли Йонатан помер і коли Давид зложив пісню і научив Ізраїля співати пісню про “лука”. (2 Самуїла 1:18) Навіть коли Йонатан був під юрисдикцією Саула, то і тоді він був вірний Давидові. Сі факти сильно твердять, що в рядах римо-католицької гієрархії, в тій сильній релігійній організації, є много людей доброї волі, чий серця є правдиві до Господа, і що вони у своїм часі стануть отверто по стороні Господа Бога і Його царя, і що много з них тепер приглядаються напрямові свідків Єгови і тому переслідуванню, яке Саулова кляса стягнула на них, і дають поміч Давидовій клясі.

Нинішня Йонатан-кляса також мусить бути одважна в боротьбі, воюючи за ту справу з клясою Давида, проти звичайного ворога, новочасних филистіїв. Йонатан не бився з Голіятom, а в сій битві виступав Давид, а опісля Йонатан усе попирав Давида. Так і сьогодні кляса Йонатана не б’ється з новочасною потворою, але в сій війні виступила Давидова кляса; але тепер, від коли кляса Давидова отверто заявила себе проти новочасної потвори, то і Йонатанова кляса прилучилась і воює побіч свідків Єгови і заявляє, що Єгова і Ісус Христос є “висшими властями”. Вона є також проти новочасної потвори, т. є., проти нинішньої “тоталітарної державної релігії”, котра ставить державу висше чим Бога і Його царя. Обидва Давид і Йонатан були любимцями справедливості, і тому вони стояли рам’я в рам’я за тим, що є справедливе. Останок і “велика громада” мусять чинити те саме тепер. Для сієї причини обидві сі клясі противляться усьому, що змушувало б їх брататися з диявольською організацією.

з Йонатан з великою небезпекою для свого життя одвідав Давида підчас його вигнання і давав всяку поміч і потіху Давидові. (1 Самуїла 23:15–18) Ось так Йонатан показав свою віру в Бога Єгову і в Божий замір відносно Його помазанника. Хоч Йонатан мав много нагодів зрадити Давида, однак він сього ніколи не зробив. Були там такі одиниці, що зраджували Давида Саулові, указуючи йому на Давидів побутток, і в такім ділі такі одиниці представляли “лукавого слугу” клясу, котра добровільно співділає з іншими релігійоністами або з клясою Сауловою на шкоду свідкам Єгови. Факти показують в теперішнім часі, що “лукавий слуга” кляси і римо-католицька гієрархія змовляються разом і прикладають старання, щоби знищити роботу свідків Єгови, а до сього вживають вони всякого рода ложей і підступу. Виразний примір сього случився недавно, коли то один Андерсон виповівся з утіхою

іншим, як один Салтер, і інші члени римо-католицької товпи зробили заговор і сподіються вскорі виконати їх заговор через якесь явне діло проти свідків Єгови, а головню проти урядників Товариства Вартової Башти і Брошур. Бог предвидів і предсказав сю злобу наперед і остеріг своїх людей сьогодні. Як Йонатан одвідував Давида і потішав його, так і “інші вівці”, представлені через Йонатана, одвідують останка і потішають їх, коли вони знаходяться у в'язниці або в часі їх переслідування. (Маттея 25:34–40) Ті “інші вівці” як і Йонатан знають, що справа свідків Єгови піде наперед і вони признають свою другорядну позицію служення з Божими помазанниками. – 1 Самуїла 23:17,18

4 Йонатан зробив угоду з Давидом на життя, себто, щоби Йонатанів дім або потомки могли пережити і оминати справедливу відплату, яка мала впасти на дім Саулів за мильне переслідування Давида, Божого помазаного царя. (1 Самуїла 20:13–17,42; 18:3; 23:18) Така угода була подібна до утечі ненарочного убійника до міста прибіжища, щоби дістати охорону і прибіжище. (4 Мойсея 35:6–25) Подібно Габаонії зробили угоду з Йозеєм, щоби спасти їхнє життя. (Ісуса Навина 9:3–21) Хоть Йонатан був убитий в битві, нім Давид прийшов до сили як цар, однак ся угода між ними була запевненням, що дім Йонатанів мав пережити і його потомки не мали бути знищені за гріхи Саулові. Подібна обітниця була зроблена в користь Йонадаба. (Єремія 35:15) Ось так кілька пророчих образів попирають одні других, щоби запевнити Божих людей о Його замірі схоронити велику громаду і її потомків. Хоть Йонатан погіб у битві, то однак по нім лишився його син. (2 Самуїла 4:4) Давид вірно стояв при своїй угоді з Йонатаном і пощадив життя Саулового внука, Йонатанового сина. (2 Самуїла 21:7,8) Се ясно показує, що хотяй декотрі з Йонадабів або “інших овець” можуть бути повбивані рукою ворога перед або під час Армагедону, то однак многі з “інших овець” Господніх, представлені через дім Йонатанів, дістануть охорону і переживуть через Армагедон і Єгововів Виконатель не буде ділати проти них. Треба пам'ятати, що Єгова сказав до людей доброї волі: “Шукайте справедливості, шукайте смирности; може хоч ви уцілієте в день гніву Господнього”. (Софонії 2:3) Можливо, що ви будете один із тих, що знайдете охорону. Се пророцтво показує, що декотрі одиниці, а можливо і мно-го, знайдуть таку охорону. Єсли хтось останеться послухним Господеві й буде шукати смирности і справедливости, то він може дістане охорону від смерті; але єсли він умре вірним, то Господь воскресить його з мертвих невдовзі.

5 Йонатан покланявся Єгові в дусі й в правді. Він не пішов за Саулом в спірітизм або демонізм. (1 Самуїла 14:6–10,12; 19:4,5) Так і кляса Йонатана сьогодні оминає спірітизм і демонізм і посвячується щиро чинити волю Єгови. Вони покланяються Єгові в дусі й в правді через повне послушенство

до волі Божої. Йонатан чинив, що він міг, щоби зміцнити Давидову руку в Господі, і нема сумніву, що Йонатан належить до тієї “тьми свідків”, котрі через свою віру в Бога угодили Єгові і повмирили вірними слугами Всевишнього. (Жидів 11:39; 12:1) Сьогодні Йонатанова кляса пізнала те ім'я і його значіння й заміри Єгови, і вона посвятилась Богу і Його цареві. Вона не хоче йти за звідничим впливом релігіоністів. Вона показує свою віру й вірність до Єгови і Його царства, і за се Добрий Пастир збирає їх в одну велику кошару Єгови.

СПОРІДНЕННЯ

6 Йонатан мав властивий погляд о своїм спорідненню до Господніх помазанників, бо розумів, що правління або царство не належало до нього, але що Давид був помазаний Господом на царя. Йонатан не був захланний ані не завидував Давидові, що він мав висшу позицію. Йонатан тішився тим, що він був ширим і правдивим любимцем Давида і його приятелем, і що він міг співділати з ним. Так і “велика громада” тепер, люди доброї волі, не бажають позиції останка, ані вони не є заздрісні помазанникам, що вони займають висшу позицію в організації Єгови. Вони бачуть, що помазанники беруть участь в Спомині, показуючи сим, що вони є в угоді з Ісусом Христом умерти з Ним, і будучи вірними, їм обіцяно, що вони будуть царювати з Ним; і вони бачуть, що велика громада не має сього привилею, але що вона радується чинити те, що Господь дає їй до чинення, і з радістю вона роздумує над вічним щастям і благовловенствами, які Єгова має для тих, що всякого часу вірні Йому і Його царству. “Інші вівці” тепер радісно співділають з помазанниками як співтовариші, любимці й приятелі. Вони радіють сим, що помазана Давидова кляса провідничить тепер, і вони радісно йдуть за нею до служби, виконуючи їх розумне служення Господеві. (Римлян 12:10; Филипян 2:3) Йонатанова кляса тримається останка, та не задля полу або тілесної любови, але тому, що вона любить Бога і Його царство. Вона любить справедливість і ненавидить беззаконня, і через те Бог Єгова і Ісус Христос люблять її. Вона є подібна вірним старинним мужам, що не були заздрісні слави, яку мав дістати Христос, котру то славу вони бачили вірою в будучині. (1 Петра 1:10–12) Інші вівці або Йонадаби мають виrozumіння о царстві Єгови, і вони радуються бути співтоваришами Божим помазанникам і так вони стоять перед престолом Божим, спільно співають хвалення Всевишньому і Його Христу. – Одкриття 7: 9,10

ВІРНИЙ

7 Йонатан умер в битві коло гори Гелбої з рук филистіїв; і хоть він умер близько Саула, Йонатан не воював за Саула, але воював за справи Ізраїля, Божих завітуючих людей, і за славу Божого ім'я.

(1 Самуїла 31:1–6) Се однак не значить, що ніхто з великої громади не пережив Армагедону; але се значить, що декотрі з Йонатанової кляси можуть умерти а знов інші лишитися, як се повисше сказано. Ся часть образу показує, що кляса Йонатана, если треба, мусить бути вірна аж до смерти. Вона не є “менше вірною клясою” як се колись було сказано, але вона мусить посідати віру подібну до членів царського дому Божого. Вона не може миритися з ворогами, але мусить бути віддана цілком Єгови й царству. Йонатан умер вірним до Єгови і до свого улюбленого товариша, Давида, і він боронив Давида і його справедливую справу через усі дні його життя. Йонатан бачив, що Самуїл пророк і навіть Бог Єгова відреклися Саула, і що Бог вибрав Давида, і тому Йонатан остався правдивим Давидові й правдивим завітуючим людям аж до смерти. Велика громада має подібне видіння і чинить так само.

8 Саул старавсь показати, що він воював проти звичайного ворога за Божих людей, але в дійсности Саул воював задля своєї охорони проти Божого помазанника Давида. Так і сьогодні, новочасна Саулова кляса, “чоловік-гріха”, т. є., духовенство і “лукавий слуга” кляса, називають себе бути по стороні Бога, однак вони воюють за свою власну охорону і проти Божих помазанників. Саул старався показати, що вірний пророк Самуїл співділав з демонами; і се показано сим, що Саул ходив на ради чарівниці в Аендорі й старався викликати Самуїла з мертвих. (1 Самуїла 28:5–25) Новочасне духовенство отверто звернулося до спірітизму і старається показати, що Бог є в злуці з демонами; а се вони роблять через начення, що мертві живуть, і що медії на землі можуть порозумітися з помершими. Майже усі релігіоністи навчають, що “смерти нема”, що є ложею Сатани, і співдіальність з демонами. Саул ставсь ворогом Бога і за се він погіб ганебно. “Чоловік гріха”, духовенство і “лукавий, слуга” кляса, є ворогами Єгови і мусять погібнути, і тому в Писаннях вони є названі як “син погібелі”, котрі були представлені через Юду. Йонатан тримав себе далеко від усяких заговорників проти Давида. Так і сьогодні люди доброї волі, Йонатанова кляса, тримають себе вільними і здалека від усяких плянів і заговорів духовенств і “лукавого слуги” кляси, щоби пошкодити Божим помазаним людям тепер на землі. Саме життя-існування Йонатанової і Давидової кляси є звязане разом, і вони є правдиві любимці справедливості і тому Бог любить їх. Вони є дійсні приятелі й любимці. Сі великі правди повинні допомогти останкові й Йонатановій клясі побачити їх привилей і задачу тепер помагати собі взаємно в сій справедливій справі.

“ДИВОВИЖНЕ ДІЛО”

9 Єгова заявив свій замір доконати “своє діло дивовижне” в часі полагождення великого питання

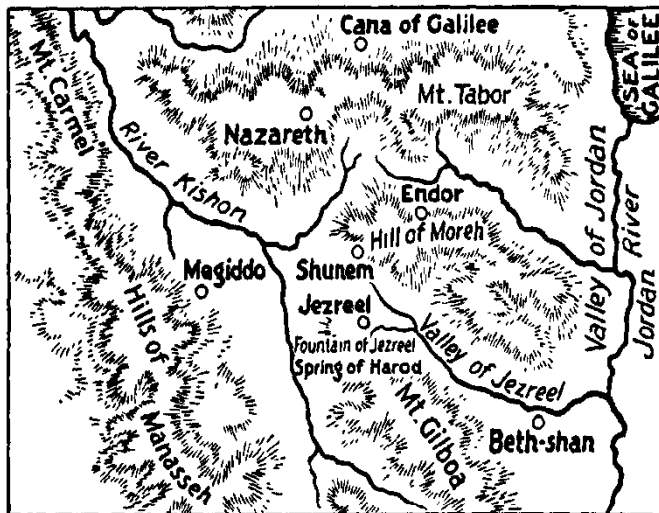
між Ним а ворогом. (Ісаї 28:21) Ся важна подія була предсказана в сім пророцтві відносно “любимців справедливості”. Ізраїльтяни були Божими завітуючими людьми, на котрих Єгова поклав своє ім'я. Саул був їх царем, котрого ізраїльтяни вибрали собі. Сьогодні “християнство” називає себе народом Божим, і декотрі з них обіцялись чинити волю Божу і через те є в угоді з Богом. Новочасне “християнство” було представлене через ізраїльтянів, а Саул представляв духовенство з котрого складається “чоловік гріха”, “син погібелі”. Коли Бог полишив своїх завітуючих людей ізраїльтянів, і їх помазаного царя, Саула, і позволив безбожним поганам, филистіям, збурити їх, то се виглядало для ізраїльтянів дуже дивовижним ділом. Се в дійсности було вираження Єгового не ласкавого гніву проти невірнього Саула і проти невірних членів його дому, і Він виразив сей присуд через знищення засуджених. (1 Самуїла 31:1–10) Через майже тридцять дев'ять років Бог чекав на виконання сього присуду, і між тим часом Він дав нагоду Саулові йти до повної міри мотуза і сим чином вповні показати себе ворогом Бога. (1 Паралипоменон 10:13,14) Коли Єгова в недалекій будучности погубить “чоловіка гріха”, “сина погібелі”, і всіх прихильників його, то се буде виглядати дуже дивовижним ділом для всіх людей, що не є в гармонії з Богом Єговою. Се буде початок Армагедону, і він буде продовжатися, аж усі вороги будуть знищені.

10 При виконанню Єгового типічного дивовижного діла проти Саула і Ізраїля, т. є., у битві коло Гелбої, Йонатан також помер з причини обставинів а не задля недбальства або невірності своєї. Йонатан остався правдивим і вірним Давидові, помазанникові Єгови, аж до кінця. Так і інші вівці остануть правдиві й вірні Христу і останкові Його тіла аж до кінця, хоть декотрі з них можуть умерти в Армагедоні. Йонатан не міг знаходитися в ніякій іншій місці, окрім на фронті битви, воюючи проти филистіїв, і сим він показав свою віру в Боже царство. Він не був відвічальний за невірність інших, се задля їх невірности, а головню Саула, що спонукало Йонатана взяти місце в битві. Йонатан не впирався Божому дивовижному ділу проти Саула, але воював проти товпи, що зневажала Боже святе ім'я; і упадок Саула і кінець його царювання очистили дорогу для Давида статись правильним царем, представляло початок битви Армагедону, коли “надзвичайне діло” буде виконане проти релігії й релігіоністів.

11 Є се вельми интересна річ застановлятися над фронтом, який сотворили дві противні собі армії, і щоб се мож лекше розбирати, тут подаємо мапку.

12 Порівнай сей фронт з лінією битви, коли Гедеон побідив Мидіянів. Перед своїм нападом вночі на ворога Гедеон розложив табор коло криниці Гарода. (Суддів 7:1) “Гелбоа” значить “кипяче джерело” і здається відноситься до тієї самої криниці, де Гедеон розложив табор. Саул розложив та-

кож свій табір “коло криниці під Езреелем”. (1 Самуїла 20:1) Саул, маючи на увазі ту позицію, яку Геден займав в часі битви, мабуть надіявся, що така сама позиція запевнить йому перемогу. На другім боці долини Езреель знаходилось місто Аендор, де Саул ходив до чарівниці й через неї радився демонів. Філістії знов розложились коло Сонамі, при горі Морей, в тім самім місці, де колись Мидіяни були отаборились. (1 Самуїла 28:4) Та нім розпочалась битва, “Філістії пішли в Езреель”, т. є., вони поступили з своєю армією наперед. (1 Самуїла 29:11) Це поставило філістійську армію між Сонамі а Езреелем. (Ісуса Навина 19:18) Та лінія битви знаходилась зараз на схід недалеко Мегідо. (Ісуса Навина 17:11) Табір ізраїльтянів знаходився недалеко міста Езреель, де

цар Егуй довершив свого діла над лукавою старою облудницею, Езабелею. (2 Царів 9:30–37) По битві мертве тіло Саулове було повішене на мурах міста Бетсан, котре знаходилось на східній частині гори Гелбоа. Якщо Саул числив на позицію, яко запевнення перемоги для ізраїльтянів, то наслідки були як раз протилежні в порівнянні з наслідками, які вийшли з битви Гедена з того місця. Саул потерпів у битві коло Гелбуї, і ціла ця справа виглядала для ізраїльтянів як дивна, отже останок з них зачав утікати. Саул і його сини були повбиті. (1 Самуїла 31:1–6) Наслідки цієї битви принесли ізраїльтянам збурення і переляк.

13 Йонатанові не вільно було воювати проти Саула, і тому він, як і Давид полишив пімсту проти невірнього Саула в руках Божих. Тоді Йонатан воював проти ворогів Божих, філістіїв. Новочасна Йонатан кляса, велика громада, не є уповажена уживати насильства проти духовенства і інших, з котрих складається “чоловік гріха”. Їх припорушення є впертись зневагам, які впали на ім’я Єгови через проголошення правди слова Божого проти всіх, що зневажають Його ім’я, і сим чином вони воюють проти Божих ворогів. Як Йонатан так і Давид відмовилися зробити яке-будь насильство проти Саула. (1 Самуїла 24:1–22; 26:5–24) Це показує, що ані останок, ані “інші вівці” не

можуть уживати насильства проти релігійоністів і інших. Певний чоловік явивсь перед Давидом і признався, що він убив Саула коло гори Гелбої, і він надіявся за се якоїсь ласки від Давида; однак він вельми завівся в своїй сподіванці. – 2 Самуїла 1:1–16; 4:9,10

14 Ніхто з філістіїв не міг приподобатись цареві Давидові за убиття Саула і Йонатана, і сим чином отворити дорогу для Давида статись царем. Так і в Армагедоні, ніхто з новочасних філістіїв, політичної товпи, і ніхто з послідователів потвори, “союзу державної релігії”, не може знайти ласки в Ісуса Христа, Більшого Давида, через спалення “великої облудниці”. (Одкриття 17:16,17) Ані замір філістіїв не був помагати Давидові у боротьбі проти Саула, а радше їх замір був зневажати Боже ім’я. Це можна доказати фактом, що пізніше філістії старалися знищити Давида. (2 Самуїла 5:17–25). Це показує, що по упадку релігії й релігійоністів з початку Армагедону, політична, торговельна та релігійна товпа, що була представлена через філістіїв а головню через Голіята, стала проти свідків Єгови. Наслідок буде цілковите очищення ворогів Єгови; всі бо вони повернуть у порошок.

ВІДКИНУТИЙ КАМІНЬ

15 Той пророчий образ предсказав відкинення Ісуса Христа, головного Камня і Основи Сиона, через релігійоністів і їх союзників. Останки з Саулової армії, і також філістійської, дальше уживали всякого можливого средства щоби перешкодити Давидовому правлінню над Ізраїлем. Тоді настала довга війна між домом Саула а домом Давида, котра тривала через сім і пів роки; але Давид переміг в тій війні. (2 Самуїла 3:1–6) Ось так було показано, що послідователі Саула, філістії, представляли послідователів релігійних провідників, включаючи і політиків, комерційну товпу, і також радикальний чинник, всі котрі відкинули Ісуса Христа як царя і правильного Володаря світа. Давид, типічний камінь (помазаний цар), був образно положений як цар в Сионі, коли Давид зламав твердиню Сиону, відобравши її від поганських Евузіїв. (2 Самуїла 5:6–9) Там Давид привіз ковчег Божого завіту і установив його на горі Сион, представивши сим організацію або домування Єгови. – 2 Самуїла 6:12–19

ВІРНА ГРОМАДА

16 Велика громада мусить доказати свою вірність до Єгови і до Його помазаного царя, Ісуса Христа, і мусить доказати, що вона є правдивою приятелькою “ніг” членів Христа. Це показано через напярм взятий Йонатаном і Давидом. Йонатан зробив угоду з Давидом, бо він знав, що Давид був на справедливій стороні, і він дотримав своєї угоди в очах Божих, перед котрим угода була зроблена. (1 Самуїла 20: 8–17) Йонатан також був проти диявольської релігії а за Єговою, і се показано фактом, що він назвав свого сина Мемфівостей, котре то

ім'я значить “розгонитель сорому”, себто, той що опрокидає соромні річи, Баала або диявольську релігію, що зневажає ім'я Єгови. Йонатан був правдивим поклонником Єгови. Після 1 Паралипомена 8:34 Йонатанів син Мемфівостей був названий також Меріб-баал, що значить “бунт проти Баала”; і се показує, що Йонатан був проти диявольської релігії; і через те Йонатанова кляса сьогодні, ті, що становлять велику громаду, є проти релігії, бо релігія походить від Диявола і зневажає ім'я Бога Єгови.

17 Йонатанів син, Мемфівостей, був п'ять років віку, коли його отець Йонатан зістав убитий (2 Самуїла 4:4); і через сім і пів років опісля точилась безперестанно війна між послідователями Саула і Давида, і при кінці тієї війни Мемфівостей був лишень дванадцять років віку. Будучи також калікою на обидві ноги, він не міг взяти участі у війні проти Давида. Окрім сього Мемфівостей був вихований через одного з покоління Манассого, котрого ім'я було Махир, котрий показав свою вірність до Давида. (2 Самуїла 9:3–5,13; 17:27–29) Отже виглядає, що Йонатанів син, Мемфівостей, був вільний від упередження проти Давида. Очевидно він ступав слідами свого отця і любив Давида, бо він бачив, що Давид був справедливий і поклонник Всемогучого Бога. Давид не забув своєї угоди з Йонатаном; і коли війна скінчилась, Давид зачав розвідуватись хто полишивсь з дому Йонатанового, його олюбленого товариша, сим чином Давидові звернено увагу на Мемфівостей, і тоді цар привернув Мемфівостейові все, що він загубив через мильний напрям Саула. “І послав цар Давид і повелів забрати його з Лодбаруз, дому Махирового Аммієленкового. Приступивши ж перед Давида Мемфівостей Йонатаненко, Сауленко, упав ниць і поклонивсь. І рече Давид: Мемфівостейо: і відказує він: Ось раб твій! І рече до його Давид: Не бійся; хочу я змилосердитись до тебе задля твого батька Йонатана і вернути тобі всі поля твого діда Саула й ти їстимеш хліб по всяк час у мого стола”. – 2 Самуїла 9: 5–7

18 Потомки Йонатана показали їх признання і оцінення Давида як правельного царя Ізраїля. (2 Самуїла 9:7,8; 19:27,28) Коли цар Давид терпів, тоді й потомки Йонатанові терпіли як співтовариші терплячого. (Жидів 10:33) Потомки Йонатана, від його сина Мемфівостей, існували щонайменше десять поколінь по Мемфівостейові. Се показує, що вони були в ласці за вірність їх предка. – 1 Паралипоменон 8:34–40

19 Привернувши всі втрати домові Йонатана, котрі то втрати були спричинені через лукавий напрям і упадок Саула, Йонатановій клясі тепер дозволено тішитися привилеями, котрі духовенство і “лукавий слуга” кляса втратили, – а се працювати для Єгови і Його царства. З причини їх мильного напряму вони стратили сей привилей. Ті ж представлені через Йонатана і його дім, що люблять праведність, є уподоблені до “дівиць”, або

співтоваришок невісти царя, що увійшли в ласку Єгови в палаті царя. (Псальма 45:14,15.) Сі також їдять їх духовий хліб з Господнього стола, як і Мемфівостей їв з стола Давидового. Схоронення життя Йонатанових потомків через многі покоління представляло, що хоча й декотрі з великої громади можуть повмирати, нім Армагедон скінчиться, то однак Йонатанова кляса, себто, члени великої громади, переживуть Армагедон як кляса, і по Армагедоні будуть “плідні й множитимуться”, а їх потомки будуть тішитися благословенствами з рук Більшого Давида. Се також може представляти, що пильні й послухні діти Йонадаба або Йонатана кляси, котрі є послухні справедливості, можуть бути охоронені під час Армагедону, і тоді будучи вірними Єгові й Його цареві, будуть навіки благословенні Господом. Велика громада, або Йонатанова кляса, повинна тепер постаратися, щоби їх діти були навчені правди про Єгову і Його царство і то від їх молодости вони повинні вчитися любити праведність а ненавидіти зло, і служити Єгові й Його цареві. Йонадаби, що мають діти, є відвічальні за наущення своїх дітей, що вони повинні пильно виконувати а не занедбувати їх привилею і відвічальности. Нехай вони навчають дітей розуміти, що єсли вони хотять жити і бути благословенні Богом, то вони мусять любити праведність і робити те, що справедливе, що Бог Єгова є справедливий, що Ісус Христос є правильним володарем світа, і що всі мусять прийти під Його володіння добровільно, єсли вони бажають мати Його благословенства.

20 Були там і інші, що колись йшли за Саулом, але у своїм часі полишили його і перейшли на сторону Давида, навіть в часі, коли Давид ховався від Саула; а се вони зробили тому, що вони бачили, що Давид був вибранцем Єгови, і через те був справедливим. (1 Паралипоменон 12:1–7) Коли Давид відпочивав у своїй твердині у пустині, де він перебував тимчасово, тоді прийшли до нього люди з Саулової організації. “А й з Гадіїв перейшли до Давида в неприступне місце в пустині люди мужні та войовничі, озброєні щитом та списом, видом із лиця як леви, прудкі, як серни на горах. Перший Езер, другий Обадія, третій Еліяб, четвертий Мишманна, п'ятий Еремія, шестий Атай, сьомий Елисел, восьмий Йонахнан, дев'ятий Елзавад, десятій Еремія, одинайцятий Махбанай. Вони з синів Гадових – гетьмани в війську: менший над сотнею, а більший над тисячею. Вони то переплили через Йордан першого місяця, коли він саме розливається з своїх берегів, і порозганяли усіх, що жили по долинах на схід і захід сонця. Прийшли так само й з синів Беняминових та Юдиних в твердиню до Давида. Давид вийшов їм назустріч і промовив до їх: Коли ви з миром прийшли до мене, щоб мені допомагати, то нехай буде моє серце одно з вашим серцем, а коли на те, щоб підступом видати мене ворогам моїм, – бо нема неправедности в руках моїх, – то нехай Бог батьків наших бачить і судить. І ввійшов дух ув

Амасая, що передував між трийцятьма, й він промовив: Ми твої, Давиде, й з тобою, сину Ессеїв; мир тобі й мир твоїм помічникам: тобі бо допомагає Бог твій. Тоді прийняв їх Давид і поставив їх на чолі війська”. – 1 Паралипоменон 12:8–18.

21 Сі сильні мужі, як Йонатан, здається ясно представляли велику громаду, що вийшла зі всіх поколінь; людей, народів і язиків, і показують їх любов до Бога і Його помазаного царя, Ісуса Христа. Факти показують, що навіть тепер многі приходять до “ніг” членів Більшого Давида і стають з помазанниками по стороні справедливості, ставши сильно на стороні Єгови і Його царя. Ось велика громада виходить на перед.

22 Коли Давидові сказано йти до Геброну, де він мав бути установлений як цар над Юдеєю, многі інші прийшли до нього і прилучилися до його сил. (1 Паралипоменон 12:23–38) Певним є, що ті пророчі образи були записані щоби показати, що тепер знаходяться люди доброї волі до Бога, і що вони мусять тепер йти до Більшого Давида, Ісуса Христа, і поставити себе під Його розказ, і се вони зроблять нім Армагедон перейде. Вони не можуть прийти до Нього з подвійним або непевним серцем, але мусять прийти всеціло признавши Ісуса Христа як великого Помазаного царя і Єгового Виконателя і Оправдателя. Вони мусять признати Єгову і Ісуса Христа за “висші влади”, котрій всі мусять підлягати, если вони хочуть жити. Се вони мусять зробити мимо “тоталітарної держави”, що ставить земну владу вище над Єгову і Його царство. Се питання тепер ставиться перед людей, і хто бажає жити, мусить зробити свій вибір і служити Богу і Його цареві, Ісусу Христу.

РИДАННЯ

23 Як здається, то коло битви Гелбої, що представляло почин Армагедону, Саул представляв Божого помазанника з початку битви Армагедону, хоч самий Саул в тім часі був відкинутий Богом. Тут не треба зважати на Саулову особу, але його місце яке він займав як помазанник над Божими завітуючими людьми. Особистости не можуть входити в сю справу, і тут як Саул, так і Йонатан відгравали їх части в пророчім образі, котрі будуть мати сповнення в Армагедоні. Треба вважати, що би ми не помішали тепер сих образів, думаючи, що если якась особа відіграє якусь часть, то вона мусить відігравати її через цілу драму.

24 Звіт прийшов до Давида, що Саул і Йонатан були повбивані: “І зложив Давид плачевню пісню над Саулом і над його сином Йонатаном.” (2 Самуїла 1:17) Сей плач Давида, як се показано двайцять першим вершиком в тій самій голові, не був за Саулом як за невірним чоловіком; але він плакав за втраченим місцем помазанником Єгови яке зневажили і знеславили необрізані филистії, вороги Божі. Филистії були проти Бога і представляли

противників Бога і Його царства, і сей плач показує, що яке б то нещастя не впало на помазанників і їх співтоваришів з рук ворога, то сконечности се приносить смуток для тих, що полишилися вірними. Тому що, Йонатан стояв за справедливістю і був вірний до Бога і до своєї угоди з Давидом, і Давид оплакував смерть Йонатана, про котрого він говорив з зворушенням. Дивлячись на справу як на пророчий образ, можна бачити, що з початку Армагедону декотрі помазанники “помруть у чоботах”, т. є., будуть повбивані ворогами Божими під час, коли вірні з останка будуть виконувати їх задачу, і також декотрі з “інших овець”, велика громада, представлена через Йонатана, будуть повбивані в подібний спосіб через ворога, і се буде становити заяву їх стійности до Бога і відповідь на ложний закид Сатани проти Бога Єгови і Його слуг на землі. Смерть вірних під час виконання їх задачі спричинить плач зі сторони тих, що остануться живими, але вони не будуть сумувати як інші, що не мають надії. Вони відчують великий справедливий гнів і смуток задля того, що заподіє їм ворог. Ми знаємо, що вірний останок мусить перемінитися з людського стану на духовий і декотрі з них можуть перемінитися в миг ока під час їх активності в боротьбі з ворогом, і можуть впасти від важкої руки ворога; але про таких вірних написано є: “Блаженні мертві, що в Господеві вмирають від нині”. (Одкриття 14:13) Вірний останок, що так помре, буде мати негайне воскресення. Також воскресення вірних Йонадабів, що так помруть, буде певне. Взаємна любов, яка існує між помазаним останком і “іншими вівцями”, або великою громадою, є показана в пророчім образі у

“ПІСНІ ПРО ЛУК”

25 Давид зложив і співав сю похоронну пісню про свого любого приятеля Йонатана і про помазане місце для царя. “І зложив Давид плачевню пісню над Саулом і над його сином Йонатаном, і повелів навчати синів Юдиних (співати про) лука, як се написано в книзі праведного”. – 2 Самуїла 1:17,18, Ротердам

(Дальше буде)

(Продовження з сторінки 2)

Вартова Башта, книжка Вороги або котра–небудь інша книжка, й книжечка Пізнай правду – всі три річи за \$1.00. Ся оферта тичиться до кожної мови в котрій виходить журнал Вартова Башта, отже ся кампанія буде міжнародною й всесвітною. Кожний читач Вартової Башти, що оцінює її дійсну вартість як рівнож потребу тої духової поживи для всіх людей доброї волі, охочо возьме участь в сій 4–місяцевій праці. Если хто ще не знаходиться в зборі організованім до служби, такий нехай пише до сего бюра о постаранні на сю кампанію. Всі вістники повинні приготувитись на сей період праці. Всі є прошені засилати місячний рапорт з сеї праці.